

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

05 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Cobzac Elena, Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, în cauza penală în privința lui

Manoli Anatolie XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX;

Ulinici Andrei XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.05.2021 – 23.03.2022 (prima instanță);
2. 21.04.2022 – 15.06.2022 (instanța de apel);
3. 19.08.2022 – 05.10.2022 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 23 martie 2022, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală, s-a încetat procesul penal în cauza privind învinuirea lui Manoli Anatolie și Ulinici Andrei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la data de 02 februarie 2021, în jurul orelor 20:10, Manoli Anatolie, deplasându-se împreună cu Ulinici Andrei pe o strada din satul Șendreni, r-nul Nisporeni, unde observându-i pe concubinii Bolun Viorica și Budaianu Aurel, în lipsa unor motive și fără a avea careva conflicte s-au apropiat de aceștia.

Tot atunci, Manoli Anatolie, continuând acțiunile sale infracționale comune avute cu Ulinici Andrei, în vederea realizării scopului criminal avut, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în

mod conștient survenirea acestora, conștientizând că se află în stradă și în loc public, precum și că sunt observați de terțe persoane, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, acționând intenționat, cu obrăznicie deosebită, încălcând grosolan ordinea publică, intenționat fără careva motive și în mod demonstrativ i-au aplicat lui Budaianu Aurel și concubinei acestuia, Bolun Veronica multiple lovituri cu pumnii și picioarele în regiunea corpului, urmare a cărui fapt lui Budaianu Aurel i-au fost cauzate dureri fizice, iar Bolun Veronica, echimoze pe mâna dreaptă și gamba dreaptă, traumatisme care potrivit raportului de expertiză judiciară (medico-legală) cu nr. 202112P0061 din 04 februarie 2021, se califică ca vătămări neînsemnate.

Astfel, acțiunile lui Manoli Anatolie au fost încadrate în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal: *„huliganismul agravant, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de amenințarea și aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșită de două sau mai multe persoane”*.

La 02 februarie 2021, în jurul orelor 20:10, Ulinici Andrei, deplasându-se împreună cu Manoli Anatolie pe o strada din satul Șendreni, r-nul Nisporeni, unde observându-i pe concubinii Bolun Viorica și Budaianu Aurel, în lipsa unor motive și fără a avea careva conflicte s-au apropiat de aceștia.

Tot atunci, Ulinici Andrei, continuând acțiunile sale infracționale comune avute cu Manoli Anatolie, în vederea realizării scopului criminal avut, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, conștientizând că se află în stradă și în loc public, precum și că sunt observați de terțe persoane, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, acționând intenționat, cu obrăznicie deosebită, încălcând grosolan ordinea publică, intenționat fără careva motive și în mod demonstrativ i-au aplicat lui Budaianu Aurel și concubinei acestuia Bolun Veronica multiple lovituri cu pumnii și picioarele în regiunea corpului, urmare a cărui fapt lui Budaianu Aurel i-au fost cauzate dureri fizice, iar Bolun Veronica, echimoze pe mâna dreaptă și gamba dreaptă, traumatisme care potrivit raportului de expertiză judiciară (medico-legală) cu nr. 202112P0061 din 04 februarie 2021, se califică ca vătămări neînsemnate.

Astfel, acțiunile lui Ulinici Andrei au fost încadrate în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal: *„huliganismul agravant, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică, însoțite de amenințarea și aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, acțiune săvârșită de două sau mai multe persoane”*.

2. Sentința primei instanțe, a fost atacată cu apel de către procurorul adjunct al Procurorului – șef al Procuraturii raionului Nisporeni, Lesnic Andrei, solicitând casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații Manoli Anatolie și Ulinici Andrei să fie recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu numirea pedepsei fiecăruia de 2 ani închisoare în penitenciar tip semiînchis și să fie liberați de răspundere penală din motivul

intervenirii amnistiei, în temeiul art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, invocând că, instanța de judecată a pronunțat o sentință ilegală și neîntemeiată, ori, hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței. Prima instanță, urmare a examinării procesului penal de acuzare a inculpaților Manoli Anatolie și Ulinici Andrei deși a apreciat corect probele de caz, constatând că ultimii se consideră vinovați în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal, contrar normelor procesual penal i-a liberat pe ultimii de răspundere penală aplicând eronat prevederile art. 391 alin. (1) pct. 6) și 332 alin.(5) Cod de procedură penală, adoptarea unei sentințe de încetare a procesului pe motivul intervenirii amnistiei, nu se regăsește în conținutul art. 391 Cod de procedură penală, emiterea unei hotărâri de încetare a procesului penal pe motivul aplicării amnistiei este exclusă de următoarele acte normative: prevederile art. 396 pct. 4) Cod de procedură penală, care stabilește că, în cazul încetării procesului penal, urmează a fi revocate măsurile de asigurare a acțiunii civile și a eventualei confiscări speciale, fapt care nu poate fi acceptat în cazul aplicării amnistiei, or, prevederile amnistiei se răsfrâng doar asupra pedepselor și măsurilor de constrângere cu caracter educativ, nu și asupra bunurilor ce urmează a fi confiscate, acțiunii civile, măsurilor de siguranță...; art. 107 alin. (1) Cod penal, care stabilește că amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea pedepsei, astfel, pe caz urmând a fi constatată vinovăția persoanei în comiterea faptei incriminate cu absolvirea de la executarea pedepsei, fapt care nu este posibil în cazul încetării procesului penal; însăși Legea nr.243 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prevede doar absolvirea de pedeapsa penală a inculpatului, nu și respingerea pretențiilor materiale ale victimei față de inculpat, confiscarea sau distrugerea obiectelor infracțiunii; art.389 Cod de procedură penală, unica normă procesuală care permite a recunoaște persoana culpabilă de comiterea unei infracțiuni (art. 285 alin.(2), 275 pct.4) Cod de procedură penală), soluția de încetare a procesului penal în temeiul art.391 alin.(1) pct.6), 350 alin.(1) și 332 alin.(5) Cod de procedură penală, nu este acceptabilă, or, acest fapt contravine normelor procesuale în vigoare și anume: adoptând o soluție în ordinea art. 391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, instanța urma să restituie bunurile care urmează a fi confiscate proprietarilor lor de drept, inclusiv cele dobândite pe cale ilegală și să revoce măsurile de asigurare a acțiunii civile, în ordinea art. 396 pct.4) Cod de procedură penală, care reglementează expres ce decizii urmează să conțină dispozitivul sentinței de încetare a procesului penal, să lase fără examinare acțiunea civilă potrivit art.387 Cod de procedură penală, examinarea prevederilor pct.6), alin.(1) al art.391 Cod de procedură penală, urmează a fi efectuată prin prisma temeiurilor prevăzute la pct. 1)-5) al acestui alineat, or, legislatorul a prevăzut la data adoptării legii că nu poate să redea toată lista de circumstanțe care condiționează încetarea procesului penal, pe când amnistia exista la data adoptării Codului de

procedură penală și aceasta nu a fost prevăzută la norma în cauză, adoptând o soluție de încetare a procesului penal instanța de judecată nu poate determina și constata din punct de vedere juridic corespunderea exactă între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de către inculpat și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală, fapt ce contravine prevederilor art. 107 Cod penal, 285 alin. (2), 275 pct.4) Cod de procedură penală și Legii nr.243, adoptarea unei sentințe de încetare a procesului penal cu recunoașterea vinovăției persoanei (practică a unor instanțe de judecată) ar prezuma indicarea și analiza în cadrul sentinței a unor probe administrate, la etapa cercetării judecătorești, fapt care nu poate fi efectuat la etapa ședinței preliminare sau în cursul cercetării judecătorești când această acțiune a fost întreruptă de judecător datorită recepționării unei cereri de aplicare a amnistiei, fără a oferi posibilitatea părților de a administra probe și, respectiv a le aprecia din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu — din punct de vedere al coroborării lor, această soluție nu doar că nu este prevăzută de legislație, dar contravine art. 101 alin.(4), 378 alin.(1), 389 alin. (1) și 394 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală. Adoptarea unei sentințe de încetare a procesului penal este contrară situației prevăzute la art.8 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, care prevede posibilitatea absolvirii inculpatului de la executarea pedepsei principale, însă nu și a pedepsei secundare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anulării acestui drept (exemplu art.264 alin.(1) Cod penal), care urmează a fi aplicat inculpatului și poate fi făcut doar la emiterea unei sentințe de condamnare. Norma art. 332 alin. (5) Cod de procedură penală este caducă, și deși se regăsește în cod, este inaplicabilă, deoarece contravine celorlalte prevederi ale Codului penal și de procedură penală și ar încălca grav drepturile celorlalte părți în proces.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, s-a respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, constatând în mod just ca fiind demonstrată integral vinovăția inculpaților Manoli Anatolie și Ulinici Andrei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal.

La pronunțarea sentinței de încetare a procesului în legătură cu aplicarea în privința inculpaților a art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, în vigoare din 31.12.2021, prima instanță corect a reținut că conform art.275 Cod de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care: 1) nu există faptul infracțiunii; 2) fapta nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune; 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu excepția cazurilor când infracțiunea a fost

săvârșită de o persoană juridică; 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia.

Instanța de apel a considerat că prima instanță în mod întemeiat a dispus încetarea procesului penal în legătură cu aplicarea în privința inculpaților a art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, în vigoare din 31.12.2021. Astfel, s-a constatat că inculpații Manoli Anatolie și Ulinici Andrei în partea pregătitoare a ședinței judiciare, ultimii au înaintat o cerere prin care solicită aplicarea în privința lor a Legii privind amnistia nr. 243 din 24.12.2021, cu încetarea procesului penal, pornit în privința lor în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Codul penal.

Totodată, avocatul Nastas Victor în interesele inculpatului Manoli Anatolie și avocatul Marian Ion în interesele inculpatului Ulinici Andrei, în ședința de judecată în prima instanță au declarat că susțin pozițiile inculpaților privind aplicarea art. 2 al Legii privind amnistia, solicitând încetarea procesului penal, confirmând prin semnătură solicitarea inclusă în cererea semnată de inculpați, or aceștia și-au exprimat în scris acordul la aplicarea Legii respective, întrunind astfel condițiile necesare.

Conform art. 107 alin. (1) Cod penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei. La caz, este relevant efectul amnistiei: înlăturarea răspunderii penale și un alt efect înlăturarea pedepsei. Este foarte important care efect din acestea se aplică cazului respectiv (legea respectivă prevede posibilitatea ambelor efecte). Totodată, trebuie de menționat că amnistia constituie atât temei de încetare a procesului prin emiterea unei sentințe de încetare (interpretarea sistemică a art.275, 285, 332 Codul de procedură penală), cât temei de condamnare a persoanei prin emiterea unei sentințe de condamnare cu stabilirea pedepsei și liberarea de executare a pedepsei (art.389 alin. (4) pct. 2) Codul de procedură penală).

Conform art. 50 Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege. Din definiția legală rezultă că prin răspundere penală se înțelege obligația persoanei care a săvârșit o infracțiune de a suporta sancțiunea prevăzută de legea penală. Deci, prin înlăturarea răspunderii penale din motivul intervenirii amnistiei este înlăturat actul de condamnare (înlăturarea actului de condamnare înseamnă lipsa unei sentințe de condamnare) și, implicit, obligația de a suporta vreo sancțiune penală. În cazul în care nu există condamnarea publică nu poate exista o sentință de condamnare.

Totodată, înlăturarea pedepsei ca efect al intervenirii actului de amnistie poate avea loc doar atunci când este posibilă aplicarea acesteia, dar ea nu mai este aplicată. Aici urmează a puncta principal că posibilitatea stabilirii pedepsei poate exista doar în cazul în care persoana este recunoscută vinovată de comiterea unei infracțiuni (interpretarea sistemică a art. 3 alin. (1), art. 6 alin. (1) Cod penal, art. 8 alin. (1) Cod de procedură penală). Deci, când este înlăturată pedeapsa atunci urmează să existe o sentință de condamnare, prin care se recunoaște vinovăția cu stabilirea pedepsei și

liberarea de executarea acesteia.

Înlăturarea răspunderii penale nu se identifică cu înlăturarea pedepsei, dat fiind faptul că prima presupune o scutire a persoanei care a săvârșit o infracțiune de obligația de a suporta sancțiunea prevăzută de norma de incriminare, iar a doua presupune scutirea persoanei de executarea pedepsei stabilite prin sentința de condamnare (adică, doar după recunoașterea vinovăției și stabilirea pedepsei). Deci, înlăturarea răspunderii poate fi efectuată doar prin încetarea procesului (este alogică înlăturarea răspunderii penale prin recunoașterea ca vinovată și liberarea de executarea pedepsei, deoarece răspunderea penală a intervenit și a fost aplicată), iar înlăturarea pedepsei poate fi realizată doar prin sentință de condamnare (cu stabilirea pedepsei) cu liberarea de executare a pedepsei.

Soluția încetării procesului penal în ședință de judecată are semnificația absolvirii inculpatului de răspundere penală și de pedeapsă pentru temeiuri ne reabilitatoare, iar în unele cazuri și pentru temeiuri de reabilitare. Astfel, absoluțiunea este o soluție a instanței de judecată prin care cel acuzat se scutește de răspundere penală în cazurile când tragerea la răspundere penală este împiedicată de anumite circumstanțe prevăzute de lege sau se dispune înlocuirea acesteia cu alte modalități de răspundere (de exemplu cu cea contravențională). Încetarea procesului penal în faza judecării cauzei în prima instanță constituie o soluție determinată de inoportunitatea atingerii scopului procedurii în cauză, de regulă, fără a se pronunța asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului.

Înlăturarea răspunderii penale prin încetarea procesului din motivul intervenirii amnistiei nu contravine prezumției nevinovăției dacă persoana care a săvârșit o infracțiune este de acord să fie liberată de răspundere penală și nu insistă asupra soluționării cauzei penale în ședință de judecată publică (posibilitatea continuării examinării cauzei este prevăzută în art.332 alin.(5) Cod de procedură penală.). La baza acestei concluzii stă argumentul că prezumția de nevinovăție este nu doar un principiu, ci și un drept al persoanei, în special a celei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, și acesta, ar trebui, în consecință, interpretat potrivit unui drept și nu obligații. Dacă persoana renunță la un anumit drept, atunci aceasta nu mai poate pretinde că i s-ar fi încălcat acest drept.

Deși în art.21 al Constituției Republicii Moldova nu se menționează expres că prezumția de nevinovăție ar fi un drept al persoanei acuzate, acest fapt reiese din denumirea capitolului în care este inclus articolul menționat (Titlul II ”Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale”). Totodată, în unele acte internaționale ratificate de Republica Moldova se menționează că orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul să fie considerată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal în cadrul unui proces public în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale (art.11 Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.14 Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice).

Așadar, instanța de judecată poate dispune încetarea procesului (chiar și în

cadrul ședinței preliminare) din motivul intervenirii amnistiei și această posibilitate nu contravine prezumției vinovăției dacă persoana care a săvârșit o infracțiune a cărei răspundere penală urmează să fie înlăturată renunță la dreptul său de a-i fi dovedită vinovăția.

La caz, inculpatul poate renunța la acest drept prin depunerea cererii de aplicare a amnistiei (ceea ce a și fost realizat în cazul dat). Prin depunerea cererii de aplicare a amnistiei, inculpatul consimte aplicarea amnistiei prin încetarea procesului penal pe temei de nereabilitare.

În cazurile în care inculpatul nu manifestă, direct sau indirect, acordul la aplicarea amnistiei (refuză să manifeste acordul; solicită achitarea sa; solicită încetarea procesului pe un alt temei decât amnistia; se eschivează de la prezentarea în ședință și examinarea cauzei are loc în lipsa sa), doar atunci instanța de judecată urmează să examineze probele cu emiterea unei sentințe. Această sentință poate fi sentință de achitare, sentință de încetare (pe alt temei decât amnistia) sau sentință de condamnare cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea pedepsei.

La interpretarea normelor trebuie de ținut cont de interpretarea sistemică a acestora și în măsura în care pot produce efecte juridice (dar nu urmează a fi interpretate în sensul că contravin unele altora). Reiterăm că intervenirea amnistiei constituie atât temei de încetare a procesului (la orice etapă de judecată a cauzei, inclusiv apelul) cât și temei de liberare de executare a pedepsei (sentință de condamnare). Astfel, reieșind din natura juridică a sentinței de încetare (pe temei de nereabilitare) și natura juridică a sentinței de condamnare cu liberarea de executare a pedepsei, din natura juridică a noțiunii „răspundere penală”, din consecințele și modalitatea înlăturării răspunderii penale, din diferența înlăturării răspunderii penale și înlăturării pedepsei penale, urmează a fi rezumate următoarele: 1) în cazul în care inculpatul consimte în mod expres aplicarea amnistiei, atunci urmează a fi emisă o sentință de încetare din motivul intervenirii amnistiei; 2) în cazul în care inculpatul refuză sau lipsește un acord expres (această situație trebuie tratată ca refuz de aplicare a amnistiei), atunci urmează a fi cercetate probele și emiterea, după caz, a unei sentințe de achitare (dacă se constată temeiurile de achitare) sau a unei sentințe de încetare (dacă există alte temeiuri decât amnistia), sau a unei sentințe de condamnare cu stabilirea pedepsei și liberarea de executarea pedepsei.

Instanța de apel a statuat că, motivele invocate de către acuzare în cererea de apel nu și-au găsit confirmare la judecarea cauzei, or prima instanță corect a reținut că inculpații Manoli Anatolie și Ulinici Andrei doresc aplicarea în privința lor a prevederilor Legii privind amnistia, cu încetarea procesului penal pornit pe numele lor și ținând cont de faptul că Legea permite aplicarea amnistiei, depunând în acest sens o cerere în scris, precum și faptul că pedeapsa principală prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate acestora nu depășește 5 ani închisoare, fiind calificată drept una mai puțin gravă, neexistând vreo restricție în sensul art. 6 al Legii nr. 243, instanța ajungând la concluzia că procesul penal în privința lui Manoli Anatolie și Ulinici Andrei, intentat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Codul penal

urmează a fi încetat în legătură cu aplicarea art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, în vigoare din 31.12.2021.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, rejudecarea cauzei, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care potrivit prevederilor art. 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, coroborat cu art. 107 alin. (1) Cod penal, inculpații Manoli Anatolie și Ulinici Andrei să fie recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu numirea pedepsei fiecăruia de 2 ani închisoare în penitenciar tip semiînchis și să fie liberați de executarea pedepsei din motivul intervenirii amnistiei, în temeiul Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, cu încetarea procesului penal, invocând argumente similare cu cele invocate în apelul procurorului (pct. 2 din prezenta decizie).

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință avocatul Scripnic Roman în numele lui Manoli Anatoli, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, motivând prin faptul că, soluțiile instanțelor ierarhic inferioare sunt corecte și argumentate suficient.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, în sensul că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Colegiul penal constată că recurentul solicită pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpații să fie recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal cu stabilirea pedepsei de 2 ani închisoare pentru fiecare, cu eliberarea de executarea pedepsei și încetarea procesului penal(f.d. 199).

Astfel, Colegiul penal reține că recurentul solicită pronunțarea unei soluții ce se contrazice în sine, or, conform art. 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, „*sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu eliberarea de executare a pedepsei în cazul amnistiei conform art. 107 Cod penal*”, fără a fi indicat în textul acestei prevederi - încetarea procesului penal.

Potrivit art. 396 Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de încetare a procesului penal nu se regăsește: - constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de Legea penală; - categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului.

În acest sens, Colegiul penal conchide că nu pot fi acceptate argumentele recurentului, or, acestea se contrazic în sine. Astfel urmează a fi aplicată solicitarea mai favorabilă inculpatului.

Cât privește temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că este invocat de recurent declarativ, în conținutul recursului nefiind specificat vreun argument în susținerea temeiului invocat. Mai mult, la solicitarea de încetare a procesului penal nu poate fi invocată individualizarea pedepsei contrar prevederilor legale.

7. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat decizia atacată sub aspectele contestate, urmând a fi menținută, iar recursul declarat urmează a fi declarat inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, în cauza penală în privința lui **Manoli Anatolie XXXXX și Ulinici Andrei XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **03 noiembrie 2022**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie